

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. Варна, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Деница Славова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20243100500152 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.268 от ГПК, въззивно е и е образувано по жалби, както следва:

1. На Община – град С., област Варненска, чрез адв.А. против Решение № 102 от 08.06.2023 година, постановено по гр.дело № 843/2022 година, по описа на ВРС, в частта, е било признато за установено в отношенията между Община – С., чрез Кмета на Общината Д. Й. – като правоприемник на закритото *** село Н., и ищеца К. Д. Г., ЕГН *****, че Община С. дължи на ищеца К. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 354.78 лева /триста петдесет и четири лв., 78 ст./, представляваща неизплатено възнаграждение в размер на 250 лева за м. март 2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и неизплатено частично възнаграждение за м. май 2022 г. /за периода от 01.05.2022 г. до 14.05.2022 г./ в размер на 104.78 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, които възнаграждения са дължими по силата на т. 2 от Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, сключен на 01.07.2021 г. между К. Д. Г. в качеството му на адвокат и *** с. Н., обл. Варна,

представлявано от П.А.И. в качеството му на клиент за изпълняване от адвоката на функцията на длъжностно лице по защита на данни в училището – клиент, за които суми са издадени Заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 483/2022 г. и Заповед № 409 от 22.06.2022 г. за изпълнение на паричното задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 643/2022 г. – и двете по описа на Районен съд – Девня, на основание чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК вр. чл. 79 ал. 1, както и **в частта** за разноските.

В жалбата се сочи, че решението се явява неправилно и не почива на адекватно тълкуване на разпоредбите на закона; твърди се, че възнаграждение се дължи за реално изпълнение, каквото за сочените месеци не е налице и че договора е съставен в ущърб на учебното заведение. Излага се, че той се явява нищожен и че ДРС е следвало да констатира този факт и да вземе отношение по него. По същество се настоява, съдът да отмени решението му в атакуваните части и да присъди разноси в полза на Община – С..

Против тази жалба е постъпил отговор от страна на К. Д. Г., чрез адв.Х., с които се настоява съдът да потвърди решението, възпримейки го като правилно и законосъобразно.

2. Постъпила е втора въззивна жалба – от страна на К. Д. Г., чрез адв.Х. против Решение № 102 от 08.06.2023 година, постановено по гр.дело № 843/2022 година, по описа на ДРС, **в частта**, с която съдът е отхвърлил претенцията на ищеца против Община – град С., за разликата над сумата от 354.78 лева /триста петдесет и четири лв., 78 ст./, представляваща неизплатено възнаграждение в размер на 250 лева за м. март 2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и неизплатено частично възнаграждение за м. май 2022 г. /за периода от 01.05.2022 г. до 14.05.2022 г./ в размер на 104.78 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, до претендираните 500 лева, представляваща неизплатено нетно възнаграждение в размер за м. март 2022 г. и 209.56 лева неизплатено частично нетно възнаграждение за месец май 2022 г. по силата на Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, сключен между К. Д. Г. и *** с. Н., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на съответното заявление за издаване на заповед за изпълнение на

парично задължение, за които суми са издадени Заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 483/2022 г. и Заповед № 409 от 22.06.2022 г. за изпълнение на паричното задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 643/2022 г. – и двете по описа на Районен съд – Девня, като недоказани.

В тази жалба се излага, че ДРС е направил неправилен извод, като не е съобразил клаузите по Договора сключен между ищеца и ***. Според молителя наличието на извършена дейност се удостоверява с нарочен Протокол, а когато няма такава, такъв не се съставя, по простата причина, че той не може да удостовери нищо. Цитира се нарочна съдебна практика, като се акцентира върху договорната клауза, според която липсата на юридически запитвания не освобождава клиента от заплащане на възнаграждението. Настоява се за решение в тази насока.

Против тази жалба е постъпил отговор на Община – С., с които се излага, че решението е правилно и се настоява то да бъде потвърдено.

По делото е постъпила и Частна жалба против Решение № 156 от 09.10.2023 година, по гр.дело № 843/2022 година по описа на ВРС, с което съдът е оставил без уважение искането за корекция в частта за разноските. Излага се, че решението се явява неправилно и че се касае за три иска, като за всеки от тях се дължи възнаграждение. По същество се излагат аргументи и се настоява освен присъдената сума, в полза на адв.Х. да се присъди допълнително сумата от още 200 /двеста/ лева.

В рамките на срока за отговор против частната жалба е постъпил такъв и с него Община С. моли съдът да потвърди решението.

Пред въззивния съд страните не са направили доказателствени искания.

В съдебно заседание, въззивника Г., редовно призован, не се явява, не се представлява, като е постъпило писмено становище от адв. Х., с което моли съдът да уважи жалбата му.

Община С. редовно призована, не се представлява, като и тук е постъпило писмено становище от страна на адв. А., която моли ход на делото да се даде в тяхно отсъствие. Заявява, че поддържа своята въззивна жалба и оспорва въззивната жалба на другата страна.

След като се запозна с материалите по делото и застъпените от

страните становища, ВОС установи следното:

Не е спорно по делото, че на 01.07.2021 година между ищецът Кр. Г. – като адвокат и Основно училище „****“ с. Н., обл. Варна, представлявано от Директора П.А.И. е бил сключен Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, заведен под вх. № 975/30.07.2021 година. Съобразно клаузите на този Договор ОУ**** с. Н. възложило, а ищецът се задължил да извършва правно обслужване, изразяващо се в:

1.Писмени и устни юридически консултации с изключение на тези, касаещи Закона за обществените поръчки;

2.Да изпълнява функцията на длъжностно лице по защита на личните данни. В съответствие с т. 4 от Договора клиентът -ОУ**** с. Н. се задължило да изплаща на адвоката /ищецът/ всеки месец нетно възнаграждение за предоставените консултации и функциите му на дл. лице по защита на данни в размер на 500 лева, като също в Договора е изрично посочено, че /т. 1. 4/, „Липсата на юридически запитвания или искания за съгласуване от клиентът към адвоката не освобождава първия от изплащане на договореното възнаграждение“.

Според т.1.7 от представения абонаментен договор извършената от адвоката дейност се установява с подписан от двете страни констативен протокол, в който „не е задължително да се описват извършените услуги, тъй като такива може да няма за дадения месец, а само се отразява в констативния протокол извършването им“. За периода месец 07.2021 г. – месец 02.2022 г. на ищеца било изплатено предвиденото в договора възнаграждение в размер на по 500 лева месечно по банков път, съгласно договореното, като последното плащане е извършено на 21.04.2022 г.

Също не е спорно, че на 14.03.2022 година от Директора на училището – тогава Н. Н., до ищеца било изпратено уведомление за прекратяване на процесния абонаментен договор изх. №380/14.03.2022 година, считано от 14.05.2022 г.

Видно е също така, че със Заявление депозирано на 12.04.2022 година ищецът Г. поискал плащане на сумата от 500 лева – дължимо и неизплатено възнаграждение по абонаментния договор за м. март 2021 година, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението и по ч. гр. дело

№ 483/2022 г. по описа на Районен съд – Девня в негова полза срещу ОУ“****“ с. Н., обл. Варна била издадена заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение за сумата от 500 лева, представляваща неизплатено нетно възнаграждение за м. март 2021 година, дължимо съгласно Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД от 01.07.2021 година, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.04.2022 година до окончателното ѝ изплащане.

След постъпило възражение от Н. Н. – Директор на училището срещу издадената заповед ищецът предявил иска, по който е образувано настоящото производство.

На 18.05.2022 година ищецът Г. подал срещу ОУ“****“ село Н., обл. Варна заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК за сумата от 500 лева – дължимо и неизплатено възнаграждение по Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД от 01.07.2021 г. за м. април 2021 година, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението и по ч. гр. дело № 583/2022 г. по описа на Районен съд – Девня в негова полза срещу ОУ“****“ с. Н., обл. Варна била издадена заповед № 364/10.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение за претендираната сума. Заповедта била връчена на 29.06.2022 г. на Директора на училището – длъжник Н. Н., която на 01.07.2022 г. депозирала възражение по чл. 414 от ГПК, при което на ищеца било указано да предяви претенцията си по исков ред в законоустановения едномесечен срок, което указание той изпълнил, въпреки, че възразил пред заповедния съд, че възражението е подадено от нелегитимирано с оглед правния си интерес лице, тъй като към 01.07.2022 г. училището в с. Н. вече е било закрито. Въз основа на предявения иск е образувано гр. дело № 844/2022 г., впоследствие присъединено към настоящото гр. дело № 843/2022 г. по описа на ДРС.

На 20.06.2022 година в ДРС било входирано и трето заявление от ищеца срещу ОУ“****“ с. Н., обл. Варна за сумата от 209,56 лева – неизплатено частично месечно възнаграждение за м. май 2022 г., дължимо по силата на същия абонаментен договор, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението. По ч. гр. дело №643/2022 г. била издадена заповед № 409/22.06.2022 г. за изпълнение на парично задължение за претендираната сума, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на

заявлението. След постъпило възражение от Кмета на Община С. – правопреемник на вече закритото ОУ“****“ с. Н., обл. Варна ищецът предявил иска, по който е образувано гр. дело №1303/2022 г. – също присъединено към настоящото. Видно от представената по делото Заповед № РД 14-87/18.11.2021 г. на министъра на образованието и науката, считано то 01.07.2022 г. ОУ“****“ – с. Н., общ. С., обл. Варна се закрива.

По делото са налични констативни протоколи за извършени юридически консултации от ищеца за месеците юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2021 г. и м. януари 2022 година, подписани от ищеца за „извършил“ и от Директора /или заместващия го/ ОУ“****“ с. Н.. Представени са и договори за правна защита и съдействие, сключени между ищеца и П. И. – бивш директор на закритото училище в с. Н. преди подписване на процесния абонаментен договор, доказателства за извършени плащания по тях и по процесния договор, отчети по сметката на ОУ“****“ с. Н., изпълнителни листи срещу училището, издадени в полза на ищеца от РС – Варна, удостоверения, издадени на ищеца, за да му послужат пред дисциплинарния съд на АК – Пловдив във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство, становище от П. И. по повод извършвана проверка от РУО – Варна в ОУ“****“ с. Н., обл. Варна, в които същата е заявила, че от 18.05.2021 г. до м. октомври 2021 г. не са сключвани трудови или граждански договори с адв. К. Г..

ДРС е приел, че исковете за м.март и частично за м.май са останали недоказани, т.к. според съда ищеца не е представил доказателства какви точно дейности е осъществявал по реда на ЗЗЛД.

Виждането на настоящата инстанция е следното:

По делото е представен сключения на 01.07.2021 година Договор между ищецът Кр. Г. – като адвокат и Основно училище „****“ с. Н., обл. Варна, представлявано от Директора П.А.И..Този отговор е бил заведен с вх. № 975/30.07.2021 година и съобразно клаузите му ОУ“****“ с. Н. възложило, а ищецът се задължил да извършва правно обслужване, изразяващо се в:

1.Писмени и устни юридически консултации с изключение на тези, касаещи Закона за обществените поръчки;

2.Да изпълнява функцията на длъжностно лице по защита на личните

данни. В съответствие с т. 4 от Договора клиентът -ОУ“****“ с. Н. се задължило да изплаща на адвоката /ищецът/ всеки месец нетно възнаграждение за предоставените консултации и функциите му на длъжностно лице по защита на данни в размер на 500 лева, като също в Договора е изрично посочено, че /т. 1. 4/, „Липсата на юридически запитвания или искания за съгласуване от клиентът към адвоката не освобождава първия от изплащане на договореното възнаграждение“.

Според т.1.7 от представения абонаментен договор извършената от адвоката дейност се установява с подписан от двете страни констативен протокол, в който „не е задължително да се описват извършените услуги, тъй като такива може да няма за дадения месец, а само се отразява в констативния протокол извършването им“.

Също не е спорно, че на 14.03.2022 година от Директора на училището – тогава Н. Н., до ищеца било изпратено уведомление за прекратяване на процесния абонаментен договор изх. №380/14.03.2022 година, считано от 14.05.2022 г.

Съгласно задължителната за съда съдебна практика, намерила израз в решение на ВКС, постановени по [чл.290 ГПК](#), а именно №№ 495 от 25. 06. 2010 г. по гр. д. № 1669/2009 г. на ВКС, III г. о., 623 от 1. 12. 2010 г. по гр. д. № 1744/2009 г., IV г. о., 233 от 17. 05. 2011 г. по гр. д. № 1588/2010 г., IV г. о. и По 224 от 11. 07. 2011 г. по гр. д. № 371/2010 г., IV г. о. основните характеристики на Договора за оказване на правна защита и съдействие, включително на процесуално представителство по дела, дават основание тези договори между адвокат и клиент да се определят като **Договор за поръчка**. Отношенията между адвокат и клиент обаче са предмет на специална регламентация по [Закона за адвокатурата](#). В отклонение на общото правило на [чл.286 ЗЗД](#), съгласно което възнаграждението за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждението по договор за адвокатска защита, съдействие и процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги - [чл. 36, ал. 1 ЗА](#). По начало законът предполага дължимото възнаграждение за положения от адвоката труд да бъде уговорено с договор /аргумент от чл.36 ал.2 ЗА/, но това не е задължително - договор може и да няма, без това да лишава адвоката от правото да получи възнаграждение /[чл. 36, ал. 3 ЗА](#)/. В цитираното задължително за съда

Решение № 224 от 11. 07. 2011 г. на ВКС по гр. д. № 371/2010 г., IV ГО е дадено разрешението, че когато страните по договора не са определили размера му, то адвокатското възнаграждение е съгласно действащата [Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), а изискуемостта на вземането настъпва от момента на изпълнение на поръчката - от извършването на уговореното от страните правно действие. В случаите, когато договорът за процесуално представителство е до окончателното свършване на делото във всички съдебни инстанции, то вземането за възнаграждение възниква от извършването на последното съдопроизводствено действие по делото.

Съобразно константната практика на ВКС на Р България Договорът за поръчка по правило е неформален, като тежестта докаже мандатното правоотношение е за страната, която го твърди. От своя страна Пълномощието е отделна правна сделка, която може да се прибави или не към договора за поръчка. Наличието на допълнителни уговорки, не променят характера на мандатното правоотношение, а ако бъдат установени, могат да имат значение за намаляване на претенцията /напр. чрез прихващане/. Тежестта да докаже тези допълнителни уговорки е за този, който ги твърди. Тук важи ограничението за събиране на гласни доказателства в хипотезата на [чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК](#), ако стойността на възнаграждението е над 5 000 лв. и в хипотезата на [чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК](#), когато договорът за поръчка е сключен в писмена форма. Плащането на възнаграждение, когато е уговорено, подлежи на доказване от довереника и той може да го установи с всички доказателствени средства.

С оглед обсъдените по-горе писмени доказателства следва да се приеме, че между страните е бил сключен Договор за поръчка - за осъществяване на правна защита и съдействие и процесуално представителство във връзка с конкретно визирани дела на ответното училище, като сделката е от категорията на двустранните възмездни договори при уговорено задължение за доверителя за заплащане на конкретна сума /[чл. 286 ЗЗД](#)/. Размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа- [чл. 36, ал. 2 от ЗА](#). Нещо повече, съгласно [чл. 36, ал. 3 от ЗА](#), при

липса на договор, така и когато страните по договора не са определили размера на възнаграждението, по искане на адвоката или клиента, то се определя от Адвокатския съвет съгласно действащата Наредба на Висшия адвокатски съвет за минималните адвокатски възнаграждения. Разпоредбата на [чл. 36, ал. 4 от ЗА](#) предвижда, че възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото/с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес/.

В конкретния случай, по представения Договор са възникнали задължения за довереника – адв.Г. да извърши определени правни действия и за доверителя –*** – с.Н. да му заплати уговореното в абсолютна сума възнаграждение, чиято изискуемост настъпва от момента на изпълнение на поръчката – от извършването на уговореното от страните правно действие, изключая заплащането на уговореното възнаграждение за правна защита в принудителното изпълнение, което по волята на страните е поставено в зависимост от събиране на присъдените суми. Принципно доказването на извършеното плащане на адвокатско възнаграждение за ползвана адвокатска услуга може да се извърши по различни начини - с документ за банков превод, разписка, която може да е изрична или инкорпорирана в договор за правна помощ, и други, годни да установят кога, какво, на какво основание и между кого е извършено плащане. Единствената допустима от закона хипотеза на лишаване на адвоката от правото му на възнаграждение се съдържа в нормата [на чл. 35, ал. 4 от ЗА](#), когато съдебното производство бъде прекратено по вина на адвоката без възможност същото да продължи, но това прекратяване логично трябва да е в ущърб на представляваната страна.

Законът за адвокатурата като специален закон не предвижда никакви други имуществени последици, свързани с намаляване, връщане или неплащане на възнаграждение на адвоката при различните форми на пълно или частично и/или некачествено изпълнение на задължението му. Възможност за редуциране на адвокатското възнаграждение до размера на положения труд е предвидена само в хипотезата на [чл. 26, ал. 2 от ЗА](#), когато е налице основателно оттегляне на пълномощията от възложителя. При некачествено изпълнение отговорността на адвоката се реализира по друг ред. Същият отговаря дисциплинарно по реда на [чл. 131 и следващите от ЗА](#) и имуществено спрямо клиента си за обезщетяване на вреди от неизпълнен

договор. Това са евентуални последици от неизпълнението, които не влияят на възникването на задължението на доверителя за заплащане на уговореното в абсолютна сума, дължима при сключване на договора, адвокатско възнаграждение.

С възражението си ответникът не конкретизира в какво се изразява според него неизпълнението на дължимата грижа – лаконично е посочено, че ищеца не е полагал труд; че не е изпълнил задълженията си; че не е защитава правата и интересите на училището по разумен начин. Няма спор, че Договора е бил подписан лично от страните – адв.Г. и тогавашния Директор на училището П. И.. Няма спор и по съществените клаузи в този Договор, а именно, че ищеца предоставя писмени и устни юридически консултации с изключение на тези, касаещи Закона за обществените поръчки; че също той изпълнява функцията на длъжностно лице по защита на личните данни. В съответствие с т. 4 от Договора клиентът -ОУ“****“ с. Н. се задължило да изплаща на адвоката /ищецът/ **всеки месец нетно възнаграждение за предоставените консултации и функциите му на дл. лице по защита на данни в размер на 500 лева, като също в Договора е изрично посочено, че /т. 1. 4/, посочено е още, че „Липсата на юридически запитвания или искания за съгласуване от клиентът към адвоката не освобождава първия от изплащане на договореното възнаграждение“**. Според т.1.7 от представения абонаментен договор извършената от адвоката дейност се установява с подписан от двете страни констативен протокол, в който „не е задължително да се описват извършените услуги, тъй като такива може да няма за дадения месец, а само се отразява в констативния протокол извършването им“.Тези клаузи са ясни, недвусмислени и разширителното им тълкуване би се явило неоснователно.Ето защо съдът намира за неоснователно възражението, че ищеца не е положил дължимата грижа при изпълнението на договорните си задължения. Следва да се обърне внимание и на друго – заявеното възнаграждение е за правна помощ и съдействие, то не е свързано с конкретен резултат от съдебното производство. Дори са са налице данни, че е бил нает нов адвокат или е бил сключен нов Договор, това не е основание доверителят да откаже плащане на възнаграждение за положения от адвоката труд – по аргумент за обратното от [чл. 35, ал. 3](#) вр. [ал. 2 ЗА](#) (щом не дължи връщане на платеното, може да претендира и заплащане на възнаграждение за положения до отказа труд).Като елемент от същественото

съдържание на договора между страните, възнаграждението е било определено по тяхна обща воля, съгласно разпоредбата на [чл. 36, ал. 2 от ЗА](#), като абсолютна сума. Размерът на адвокатското възнаграждение по [посочената Наредба](#) е бил само минимум (база) на договореното възнаграждение, без значение приложимостта на трикратния размер на адвокатския хонорар по наредбата, в редакцията към датата на сключване на договора, и конкретния размер на подлежащите на събиране суми.

В отклонение от правилото на [чл. 286 ЗЗД](#), според което доверителят дължи възнаграждение на довереника само ако е уговорено, в [чл. 36 ЗА](#) е залегнал принципът за възмездност на адвокатския труд. Съгласно [чл. 36, ал. 1 ЗА](#) адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на възнаграждение за своя труд, което по начало се определя с договор с клиента, какъвто е настоящия случай – вж.т.4 от Абонаментния договор. Неговият размер трябва да бъде справедлив и обоснован, и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа- [чл. 36, ал. 2 ЗА](#). Разпоредбата на [чл. 36, ал. 4 ЗА](#) постановява, че възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес. В случая, обаче заявената претенция не е такава и това е така, по причина, че ищеца претендира възнаграждение не само за процесуално представителство по конкретно дело, а за продължително осъществявана работа (извършване на множество действия за реализиране на правата на доверителя си). Съгласно [чл. 36, ал. 2 ЗА](#) – наличието на съгласие за заплащане на възнаграждение и неговият размер се определят в договор. Съдът не е компетентен да определя възнаграждение на адвокат без наличие на сключен договор. Единственият, на когото законът ([чл. 36, ал. 3 ЗА](#)), е предоставил пълномощието да определя възнаграждение на адвокат при липса на договор, е Адвокатският съвет. Въз основа на тези данни съдът приема, че не може да бъде направен извод за неизпълнение на задълженията по договора за оказване на правна помощ от страна на адвокат Г..

По делото не съществуват данни, от които може да се направи извод, оттеглянето на пълномощията да е било основателно. При това положение,

неприложими към разглежданата хипотеза са разпоредбите на [чл. 288, ал. 2 33Д](#), респ. - на [чл. 26, ал. 2 от 3А](#), съгласно които при неоснователно оттегляне на пълномощията, довереникът има право на възнаграждение в пълен размер, а при основателно оттегляне - се дължи възнаграждение само за положения труд. От страна на ответното училище / респективно Община не се доказва същите да са изпълнили поетото с договора задължение, и да са заплатили изцяло или отчасти адвокатско възнаграждение на довереника си.

С оглед на горното, въззивният съд намира, че по делото са налице всички елементи от фактическия състав на посочените разпоредби, позволяващи да се ангажира отговорността на Община – С., а именно: валиден Абонаментен договор за поръчка между тях и ищеца, заместен в уговорката си относно размера на дължимото възнаграждение от повелителни норми на [Закона за адвокатурата](#); изпълнение на задълженията по него от стана на ищеца; и неизпълнение на задължението му да заплати в полза на довереника си дължимото адвокатско възнаграждение. Относно дължимостта на адвокатско възнаграждение съдът приема, че следва да се съобрази с с установената практика на ВКС по приложимия закон ([реш. № 495/2010 г по гр. д. № 1669/2009 г III г. о.](#), [реш. № 233/2011 г по гр. д. № 1588/2010 г IV г. о.](#), [реш. № 140/2010 г. по т. д. № 90/2010 г I т. о.](#), [реш. № 236/2017 г по гр. дело № 576/2017 г. на IV г. о ВКС](#), [реш. № 127/2016 г по гр. д. 5964/2015 Г, IV г. о на ВКС](#) и др.).

При тези данни, съдът приема, че решението на първата съдебна инстанция следва да бъде отменено в отхвърлителната му част, и в полза на ищцовата страна да се присъдят и останалите суми до размера претендиран от него, включително и разноски по заповедните производства.

По частната жалба:

По делото е постъпила и Частна жалба против Решение № 156 от 09.10.2023 година, по гр.дело № 843/2022 година по описа на ВРС, с което съдът е оставил без уважение искането за корекция в частта за разноските. Излага се, че решението се явява неправилно и че се касае за три иска, като за всеки от тях се дължи възнаграждение. По същество се излагат аргументи и се настоява освен присъдената сума, в полза на адв.Х. да се присъди допълнително сумата от още 200 /двеста/ лева.

В рамките на срока за отговор против частната жалба е постъпил такъв

и с него Община С. моли съдът да потвърди решението.

Видно е от делото, че с Решение № 102 от 08.06.2023 година, ДРС е присъдил сумата от 600 /шестотин/ лева в полза на адв.Х., на основание чл.38 от ЗА.Мотивирал е виждането си с факта, че по отношение на Община С. са налице и отхвърлителни диспозитиви и прекратителна част, която обуславя и определя произнасянето именно в този размер.

Решение № 156 от 09.10.2023 година е правилно и съображенията за това са следните:

С отменената вече Наредба № 4 на МПРАВ – ДВ.бр.68 от 31.07.2020 година е посочено в чл.7 ал.2 т.1, че минималния размер на едно адвокатско възнаграждение при интерес до 1 000 лева се явява сумата от 300 лева. В случая съдилищата са изправени пред три иска – два от които са били уважени частично и производството по третия е било прекратено, като решението в тази му част не е било атакувано и е влязло в сила. Съвсем правилно ДРС е съобразил, че следва да присъди сумата от 600 /шестотин/ лева за двата уважени иска, т.к. към момента на сключването на Договора за правна помощ и процесуално представителство между адв.Г. и адв.Х. е действала именно сочената по гера Наредба, в тази ѝ редакция.

Към момента редакцията на на Наредбата е друга, с предвидени по различни хонорари – примерно по чл.7 ал.2 т.1 от нея е предвидена сумата от 400 лева.Тя е валидна обаче само за Договори за правна помощ възникнали след 04.11.2022 година, когато е приета новата Наредба.Следователно претенциите за изплащането на допълнителна сума от 200 лева, се явява без основание и в тази връзка Решение № 156 от 09.10.2023 година на ВРС следва да бъде потвърдено.

Ето защо с оглед горното, ВОС намира, че в полза на ищеца следва да бъде заплатено допълнително, както следва: сумата от 250 лева – възнаграждение за месец март 2022 година и сумата от 104.78 лева – останалата част от възнаграждението, претендирано за май 2022 година.

По отношение на разноските пред ВОС, настоящия съд приема, че следва да се присъдят единствено тези от 400 лева, именно с оглед извършения труд и осъществената дейност, независимо от факта, че исковете са два.

С оглед горното, ВОС,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 102 от 08.06.2022 година, постановено по гр.дело № 843/2022 година на ДРС, **в частта**, с която съдът е отхвърлил исковата претенция на въззивника К. Д. Г., ЕГН: *****, с адрес: *** искове за разликата над сумата от 250 лева тези суми до претендираните 500 лева, представляваща неизплатено нетно възнаграждение в размер за м. март 2022 г. и сумата над 104.78 лева неизплатено частично нетно възнаграждение за месец май 2022 г. До претендираното 209.56 лева по силата на Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, сключен между К. Д. Г. и *** с. Н., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на съответното заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, за които суми са издадени Заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 483/2022 г. и Заповед № 409 от 22.06.2022 г. за изпълнение на паричното задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 643/2022 г. – и двете по описа на Районен съд – Девня, както и **в частта** за разноските, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Община С., БУЛСТАТ ***, с адрес: гр. С., обл. Варна, ***, представлявана от кмета Д. Й., че ответникът, като правоприемник на паричните задължения на закритото *** с. Н., обл. Варна **ДЪЛЖИ** на К. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от още **250 лева** /двеста и петдесет/, представляваща неизплатено възнаграждение за м. март 2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и неизплатено частично възнаграждение за м. май 2022 г. /за периода от 01.05.2022 г. до 14.05.2022 г./ в размер на **104.78 лева**, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, които възнаграждения са дължими по силата на т. 2 от Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, сключен на 01.07.2021 г. между К. Д. Г. в качеството му на адвокат и *** с. Н., обл. Варна, представлявано от П.А.И. в качеството му на клиент за изпълняване от адвоката на функцията на

длъжностно лице по защита на данни в училището – клиент, за които суми са издадени Заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 483/2022 г. и Заповед № 409 от 22.06.2022 г. за изпълнение на паричното задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 643/2022 г. – и двете по описа на Районен съд – Девня, на основание чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК вр. чл. 79 ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 102 от 08.06.2022 година, постановено по гр.дело № 843/2022 година на ДРС, **в частта**, с която е било признато за установено по отношение на Община С., БУЛСТАТ:***, с адрес: гр. С., обл. Варна, ***, представлявана от кмета Д. Й., че ответникът, като правопреемник на паричните задължения на закритото *** с. Н., обл. Варна ДЪЛЖИ на ищеца К. Д. Г., ЕГН: *****, с адрес: *** сумата от 354,78 лева /триста петдесет и четири лв., 78 ст./, представляваща неизплатено възнаграждение в размер на 250 лева за м. март 2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и неизплатено частично възнаграждение за м. май 2022 г. /за периода от 01.05.2022 г. до 14.05.2022 г./ в размер на 104, 78 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, които възнаграждения са дължими по силата на т. 2 от Абонаментен договор за правна помощ и по ЗЗЛД, сключен на 01.07.2021 г. между К. Д. Г. в качеството му на адвокат и *** с. Н., обл. Варна, представлявано от П.А.И. в качеството му на клиент за изпълняване от адвоката на функцията на длъжностно лице по защита на данни в училището – клиент, за които суми са издадени Заповед № 314/12.05.2022 г. за изпълнение на 12 парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 483/2022 г. и Заповед № 409 от 22.06.2022 г. за изпълнение на паричното задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 643/2022 г. – и двете по описа на Районен съд – Девня, на основание чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК вр. чл. 79 ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД, както и в частта, с която е осъдена Община – С..

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 156 от 09.10.2023 година, постановено по гр.дело № 843/2022 година на ДРС.

ОСЪЖДА Община С., БУЛСТАТ ***, с адрес: гр. С., обл. Варна, ***, представлявана от кмета Д. Й. да заплати в полза на К. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 500 /петстотин/ лева, представляващи направени от ищеца разноси в хода на исковото и заповедните производства по гр.дело № 643/2022 година и по гр.дело № 4765/22 година, съразмерно на уважената част от исковете, на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК

ОСЪЖДА Община С., БУЛСТАТ ***, с адрес: гр. С., обл. Варна, ***, представлявана от кмета Д. Й., че ответникът, като правопреемник на паричните задължения на закритото *** с. Н., обл. Варна да заплати в полза на Е. К. Х., ЕГН ***** от АК – Пловдив сумата от 400 лева /четиристотин/, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на ищеца – адвокатски хонорар пред ВОС, на основание чл. 38 ал. 2 вр. ал. 1 т. 3 пр. 3 вр. чл. 36 ал. 1 от ЗА.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____